

MC
110.689

RADÓ GYÖRGY

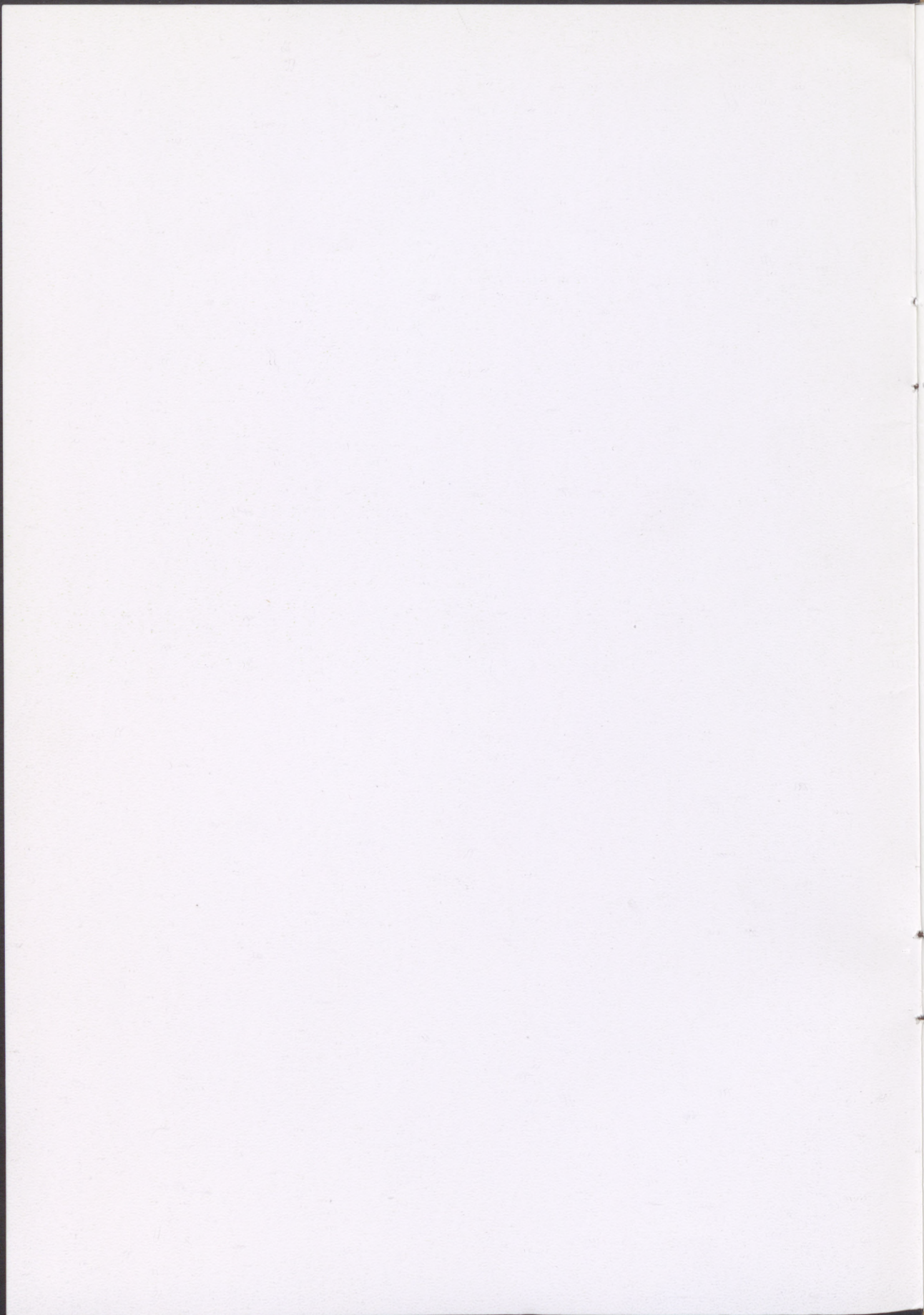
Az én hazám

Magyarnak lenni

Stella maris

A határok sérthetetlensége

Radó György

AZ ÉN HAZÁM
MAGYARNAK LENNI
STELLA MARIS
A HATÁROK SÉRTHETETLENSÉGE

MC 110.689

1990

AZ ÉN HAZÁM

Az én hazám a legszebb a világon.
Közepén hömpölyög a nagy folyam
két Fekete – az Erdő és a Tenger –
közt, hol kék keringő zsongatja habját,
onnét jó hazámba, hogy Nyugattal kösse össze...
S itt mindaz a pompa, amit égtájunk adhat,
az én hazámban megtalálható.
Sötét fenyőerdők övezte tengerszemből
s alatta tölgyes, bükkös lágylankákon
fent még vadul rohan, lent csöndessé juhászul
a nagy folyam hullámain dúsító sok víz,
hogy minden csepp eljusson Értől az óceánig,
zavarosan és bölcsen közben tisztára mosva
városok szennyését s táplálva kerteket,
hadd díszítsenek ismét megannyi meggyalázott
s feléledt úri kastélyt, regényes várromot,
a rongált tornyokat, amelyek ismét állanak,
ahol királynő-asszonyként trónol
a nagy folyam kétparti városa.

Az én hazám a Föld leggazdagabbja,
érc – arany, réz – meg só, s hozzá urán meg bauxit
hegyek karéjából és közbülső tárnákból
– az én hazámból! – pénzeli a földrészt.
Mezejin ért kalász, szőlővesszejin nektár
táplálja, édesíti önnön népei létét
s mindazt, ki békességes, józan kereskedéssel,
a kölcsönös haszon biztos jártasságával,
mérleggel és nem mérleggel nyúlik feléje.
Az én hazámból vaspályák ágaznak, autópályák
ágazhatnak szerte és széjjel a földrészre
a nagy folyam mentén, magas hágókon
s jótékony hegykoszorú alagútjain által.
Az én hazámból mennyi sok hírhedett zenésznek
kincsével gazdag hangok áradatja ömlik,
és mennyi szóba, kőbe, ércbe és színbe formált

nagy gondolat özönlik a nagyvilág felé,
özönlik és mind együtt, a hazámnak egy ezredévi
szenvetéssel együtt kér éltet vagy halált,
habár ezerszer vak tüzében véreit, önmagát tiporta
és siralmmal sepedett árvája hó szeme.

Az én hazám évszázadokon át túlélte,
ameddig egységben kart karba öltött,
a rabló támadó felette zúgatott nyilát és vert hadának
csonthalmain a győzedelmi éneket;
ameddig sokrétű fia-lánya, vendége, megannyi jövevénye
az Intelem szerint élt, mert gyenge és esendő
e tájban az egynyelvű és megszokású ország;
túlélte olyan hosszú évszázadokat is,
mikor nem lehetett szebb dolog a végeknél,
mikor kard nyúlt az üldözött felé a barlangjában,
mikor még nem gyülemlt fel a sok kölcsönös
gyűlölség, egymástóli irigység mételye;
s ameddig még a vétkessé romlasztott
tömegben csupán cinkos akadt, ki néma volt.
(Pedig tömegének a jó mindig sajátja,
s a cinkos bűn csupán a koré, mely szülte azt.)

Az én hazám a Földkerekség Kánaánja
volt és lehetett, mert ilyenek alkotá
az Úristen keze, melynek neve: Természet.

Ezerkilencszázhusz június negyedikéig
az én hazámnak az volt a neve, hogy
a Magyar Szent Korona Országai. És akkor
megfosztatott sokszázados nevéből.

De megmaradt, mert meg nem semmisíthető,
a másik név. Az, melyet Istentől kapott,
midőn az Ő keze formálta felszínét,
a Természet, és ezzel egyúttal elnevezte,
hogy légyen nem „csonka-” és nem „tanács-”,
hanem úgy hívják, hogy: Kárpát-medence.

Azóta egy, egyetlenegy neve az én hazámnak ez:
Kárpát-medence.

... Aki nyitott égbolton barátként száll föléje,
annak nem ál-határral szabdalt térkép e táj,
de Isten adta egységet lát a Lajtától a Hargitáig,
Vereckétől az Adriáig s a Tátrától a Szávapartig.
Nem irredenta kárvallottak és „mindent vissza!” harsonázók,
nem történelmet hamisítót szolgáló furkós csőcselék,
nem szálásik-rákosik, benesek és titók, codreanuk-ceaușescuk
átok-gennyéből töltekezők, vak bűneik parázsát szítók,
nem csöppnyi autonómiát is beolvasztani vágyók,
a Kárpát-medencét víg esztendő helyett balsorsaként tépők,
nem ők, a templomból kiűzendő kufárok,
hanem Isten keze, a Természet határozhatja csak meg
az én hazámat: a Kárpát-medencét.

Az emberkéz-rajzolta határon innen és túl
őrzők, vigyázatok a strázsán,
nehogy megint a felséges nép úgy ítélje el
a nyaktíló mellett imént ítélkezőt,
hogy három hó alatt bírálja kövesse az úton,
és kezdődjék kutyáknak harca egy konc felett
– őrzők, vigyázatok a strázsán
hazámban itt, a Kárpát-medencében,
az emberkéz-rajzolta határon innen és túl.
Mert a világon legszebb az, hol én nemcsak csodáltam,
hanem szerettem is a zordon magas hegylác
dús fenyvesekkel vadregényes tájait,
és az, hol ketten együtt a vízbe tekintettünk
és bennünk is a menny volt, s az, hol magam bolyongtam
körúti hajnalban s alattatok, Üllői úti fák ...
mind, mind együtt az én hazám, a legszebb,
leggazdagabb haza – a Kárpát-medence.

Kitárom hát karom, amíg szívemből zúg,
repes, árad szét a tücsökzene, s hogy ne csupán
magányos ciripelésként szóljon, nem mondhatván el senkinek,
elmondom hát mindenkinek, hogy majd visszhangra lelve
az emberkéz-rajzolta határon innen és túl
az én édes hazámban, a Kárpát-medencében
a szeretet, megértés és kiengesztelődés
harangszavával hívja az összes itteni népeket
sok nyelven, sok szokással, egyenjogú beszéddel,
egyenjogú hittel keresztényt és zsidót,
s azt, ki a tudomány nyelvén ugyanazt mondja,
amit a hit nyelvén mondott a Biblia,
megtelepült s a rend részévé lett cigányt –
szeressétek egymást, hisz egy közös hazának,
az istenkéz-alkotta s ezért széttéphetetlen,
csak kontár emberkéz rajzolta ál-határral
egy gyászos korban nagyhatalmak játékszere gyanánt
egymástól elválasztva, egymás ellen uszítottan ti mégis
közös dolgainkat végtére rendezendők
az egy közös-örök hazának, a Kárpát-medencének,
mely bölcsőtök és majdan sírotok is leend,
vagytok közös sorsú, egyéredeki fiai-lányai.

A szeretet himnuszát kívánom énekelni
az én hazámról, amely a legszebb a világon,
s amely a megértés és az együttműködés
szeretet-fűzérével fűzetvén egy egészbe,
az én hazám! a Földkerekség Kánaánja
– a Kárpát-medence nem is csak volt, hanem lesz.

MAGYARNAK LENNI

Magyarnak lenni, ez nem születési hely,
Nem attól függ, milyen nyelven jegyezte be
az anyakönyvező, hogy honnét kezdted el
az útag, vagy hol élsz ma. Nem! a hely neve,
ha magyar vagy, mindegy, hogy Újfehértó,
Losonc, Szeged, Kolozsvár vagy Toronto.

Magyarnak lenni nem állampolgárság.
Amely országban éled életed,
azt szóval, tettel, vérrel védve meg,
szeresd is és ne bántson lelki válság,
ha egy más nép sajátjaként becsül meg,
amíg a kebledben magyar szív lüktet.

Magyarnak lenni: ez nem származás.
Sem ősi türk, sem ős-ugor, se más,
mi korlátozná, hogy magyar lehess.
Magyar: ez nem nemes vagy nem-nemes.
Ha volna „törzsökös” vagy „jövevény” –
rég nem volna magyar a földtekén.

Magyarnak lenni nem nyelvismeret.
Habár rossz magyarul nem értened,
de – csak zenével szólt magyarul Liszt,
s akcentussal beszélt Széchenyi is.
Ők s mind, ki törvényt latinul hozott
– épp ők ne lettek volna magyarok?

Magyarnak lenni nem is anyanyelv.
Bajor Boldog Gizella és Kijev
szülötte, Anasztázia magyar
királyné volt, s aki egyet akar
veled – bár más nyelvű – nőd és fiad
magyarrá lett és magyar is marad.

Magyarnak lenni nem nosztalgia.
Bár szívszorító rá gondolni a
szülői házra, sok szép régire
– barátok, nóták, ízek – felszíne
ez mind az Egynek, ami véd s takar,
s ami egész, nem rész. Neve: magyar.

Magyarnak lenni nem politika.
Mert nem pártállást kell vállalnia,
de sorsot, hittevést és életet
határok és történelem felett
annak, kiben élő ez az erő.
A többről majd döntsön az idő.

Magyarnak lenni nem kultúrfölény.
Kik osztozunk a Dunatáj ölén,
osztozhatunk a szépen és a jón.
S ha az, amit mi adtunk, nem kevés,
ha többször álltunk fenn a dobogón,
ezt úgy hívják: nemes vetélkedés.

Magyarnak lenni nem bezárkózást jelent.
Értelme létünknek csupán akkor lehet,
ha téridőnkbe úgy illeszkedik bele,
mint nagy világképünk ékes mozaikköve,
melyet ha abból bárki is kivenne,
mi elpusztulnánk, s a kép csonka lenne.

Magyarnak lenni: ez nem féltékenység,
nem sértődés, nem nagy, szent gyűlölet.
Mese, hogy van turáni átok: testvért
üldözni, ölni. Káin-bélyeget
viselnék? Nem! Ennek hitelt ne adjunk,
ha azt akarjuk, hogy még fennmaradjunk.

Magyarnak lenni nem levethető ruha.
Ki egyszer az, többé más nem lehet soha.
Ki megtagadja, önmagát tagadja meg
s hazátlan lesz, habár éljen kincsek között.
Ki megvallja, lehet nagyúr vagy üldözött,
otthon vagy más honban – hazátlan nem lehet.

Magyarnak lenni . . . mennyi, mennyi nem.
De minden nemhez ott van az igen.
Ellentétek, viták dúlhatnak, ámde mégis
van, ami egymáshoz köt. Van magyar szintézis:
emlékezés és terv, vágyódás és erő,
bent is, kint is, múlt, jelen és jövő.

STELLA MARIS

Hullám hull rám, égre törvén,
fent a zápor, lent az örvény,
itt a pusztulás a törvény.

Tengerén sújtó haragnak,
hol vad vészek összecsapnak,
élve köztünk hány maradhat?

És a víz el hányat nyeljen,
hány lesz itt, halált ki leljen,
hogy a sors-arány beteljen?

Tomboló víz, tajték minden,
zápor és hab – vége nincsen –
nincs, ó nincs, ki megsegítsen!

Hányattásunkat ki szánja?
Népünket sors dobja-hányja.
Merre térjünk, mely irányba?

Íránytalan sötétségben,
határtalan ürességben
nincs vezérlő fény az égen.

Sírva sír utolsó s első.
... S íme, vékonyul a felhő,
íme, ott egy csillag feljő.

Míg azt hittük, hogy elvesztünk,
fent a holt üresség eltűnt,
és van immár kit kérlelnünk.

Tengereknek csillagfénye,
égi tisztaság edénye,
vízen hánykódók reménye,

Stella maris, tengercsillag,
sós keserben édes illat,
messze fénylesz, mégis itt vagy.

Tengert nézve fenn az égen
és a szárazföld szívében,
itt is itt vagy, óvod népem.

Óvod árva népem, melyet
finn és turk gyökér növeltet
és Európa sorsa hány-vet.

Török, tatár megnyaggattak,
nyugat, kelet megszagattak,
vetés nélkül learattak.

De mi Hozzád fohászkodunk,
tűrünk, vagyunk, tápászkodunk,
soha meg nem alázkodunk.

Soha meg nem alázottan,
friss vérrel újjá ajzottan,
országokba szétszórottan,

bűnhódtünk is, ha vétkeztünk,
tört életet újra kezdtünk,
réveinkbe megérkeztünk.

Mindnyájunk Boldogasszonya,
Magyaroknak Nagyasszonya,
Magyarország Védasszonya,

Magyarország Pátrónája,
Stella maris, üdv fáklyája,
Hozzád szól e nép imája.

Nemzetem fölött Te fénylesz,
mindenkor vezérlő fény ez,
ég vagy sápad – mindig fény lesz.

A HATÁROK SÉRTHETETLENSÉGE

A térkép

Isten keze, a természet évmilliók földtani mozgásaival hozta létre a vízvázlatzó hegyláncokkal meghatározott földrajzi egységeket: ezeknek rajza a hegy- és vízrajzi térkép.

Emberi művek, területfoglalások és szerződések hoznak létre országhatárokat, amelyek nem mindig esnek egybe a földrajzi egységek határaival. Ábrázolatuk a politikai térkép.

Európa térképén szembetűnő földrajzi egység a Kárpátok vízvázlatzó hegyláncával félkörnél hosszabban körülölelt medence, melyet összefüggő gazdasági egysége tesz életképessé.

Az első ezer év

Korábról csak a sírleletek mesélnek. A Kárpát-medence írott története ugyanakkor kezdődik, mint a keresztény időszámítás. Hódító útjukon a római légiók ekkor érik el a Dunát és nem is indulnak tovább, mert ekkor a Római Birodalom már betöltötte hivatását: egyedülálló hadművészetével és máig élő jogrendszerével egyesítette a zsidó hit és erkölcs valamint a görög művészet és tudomány összetevőit, így megvetve a keresztény kultúra alapját. Ekkor került arra a küszöbre, ahol a Mucius Scaevolák és Catók római jellemeinek helyébe a Nérók és Caligulák romlottsága lépett, s e változás megálljt parancsolt a légióknak: a Kárpát-medencébe érkezvén, itt megelégedtek azzal, hogy a nagy folyam oltalmában erődrendszer védővonalát építsék ki, a túlpártot meghagyva az írott történelem nélkül kavargó Barbáriának.

Érdektelen volt számukra, hogy a Kárpátokig továbbnyomulva, egy eszményi földrajzi-gazdasági egységgel gazdagítsák hazájukat. Megelégedtek azzal, hogy a kiirtott pannonokról elnevezett provinciájuk előtere legyen a hanyatló Birodalomnak.

Csupán ott, ahol a Duna már elhagyta a Kárpát-medencét, lépték át a folyamot és a hegykoszorút, merő kénytelenségből, mert mögüle a harcias dákok veszélyeztették az itt már olvatag limest. A részben kiirtott, részben kitelepített korábbi lakosságról Dáciának nevezték el új, a Birodalom szívéből távol eső provinciájukat.

A Kárpát-medence tehát a fél évezredes római korban két, alapvetően stratégiai célú, különálló provinciából és a közéjük ékelődő Barbáriából állott.

S az Isten keze alkotta földrajzi-gazdasági egység még a következő fél évezredben sem realizálódott. Sőt, ami kultúra nyomai (szarkofágok, kiásható városfalak, tárgyi leletek, útkövezet stb.) Pannónia helyén megmaradtak (a 271-ben kiürített Dácia helyén ennyi sem), azokat is szinte betemették a sokszorosán megtizedelt, gyér lakosságra többkevesebb ideig rátelepedő germán törzsek (Pannóniában különféle portyázók, a volt Dáciában a gót és gepida országlók), utánuk az Európát megreszkettető hunok, majd az újabb germán átvonulók (gótok, longobárdok) után az avarok, akik egyesítették ugyan a Kárpát-medencét, de gazdasági kultúra hiányában csak katonailag. Az őket megtörő Nagy Károly után megint heterogén, gyér lakosság maradt a Kárpát-medencében, míg a 9. század végén meg nem jelent itt az a törzsszövetség, mely az egykorú forrásokban turk, venger, uhor, szkíta, egy közép-ázsiai szerzónél pedig a „magyar” névre emlékeztető madzgeri néven szerepel.

Magyar etnikum a honfoglalástól a jelenkorig

Az „etnikum” divatos szó s mint az ilyenekben általában, több fogalom keveredik benne: közös leszármazás, hagyomány, kultúra, nyelv stb. Egyértelművé tenni az alkotmányban lehetne, így: „Magyar az, aki magát annak vallja. Magyar állampolgár az, aki annak született vagy ezt az állampolgárságot megszerezte”. A „magyar etnikum” fogalmi tisztázására jó módszer a névelemzés.

A honfoglalók névsorától kezdve bármely korból akár főnemesek, köznemesek, vagy jobbágyok névjegyzékét vesszük, egészen a mai telefonkönyvig – mindenütt a legkülönfélébb eredetre utaló családnévvel találkozunk. A régi magyar nemesi Jeszenszky család neve kétségkívül szláv ősrre mutat, a sok németes családnév sváb, szász vagy zsidó eredet jele, a -gyán végződésű családnév nyilván a román -deanu végződés magyaros fonetizálása. S még nem is gondoltunk a hullámokban jelentkező névmagyarosításra.

A nyelvtudomány bebizonyította, hogy a honfoglaló törzsek közül csak kettő (Magyar és Nyék) neve finnugor eredetű, és lám a többség nemcsak a közös vezért választotta e kettő közül, hanem közös nyelvük is a finnugor magyar lett. E tény sokra enged következtetni: arra, hogy a magyar elem erős asszimilációs hatást gyakorolt a többire, de erőszakos e hatás nem lehetett, hiszen egy kisebbség nyelvét és vezérségét választotta a többség. A népkeverdésnek ezt a sajátosságát mintegy kollektív génként hozta a honfoglaló törzsszövetség a Kárpát-medencébe, s itt bölcs államalapítója foglalta törvénybe: amikor meghagyta a vendégek és jövevények befogadását és gyámolítását, minthogy a Kárpát-medencének természetadta földrajzi és a honfoglalással létrehozott gazdasági egységében, úgymond, „az egynyelvű és egyszokású ország gyenge és esendő”. Ő, Szent István határozta így meg a magyar etnikumot, mely évszázadokon át mindmáig megmaradt különféle eredetre utaló nevű családokban is történelmi csodaként; hiszen tizedelte tatár és török, áradatban özönlött a sok befogandó vendég és jövevény, pusztította önmagát felekezetek és pártok viszályaiban, kitaszított magukat magyarnak vallókat. Mégis maradt tizenötmillió magyar etnikum, melynek egyharmada a mai országhatárokon túl él. Megmaradt „két pogány közt”. Nem amint az egykori kuruc vélte: török és német közt, hiszen a t 7rököt kiűzték, a német pedig jó vendég és jövevény is volt; a „két pogány” a pángermanizmus (mely István első utódától kezdve a hitlerista megszállásig próbálta elnyelni) és a pánszlávizmus, mely a 18. századi mítoszgyártások óta marja-morzsolja a magyar etnikumot.

Ártalmatlan és gyilkos mítoszok

Minden irodalom népdalokkal és eredetmondákkal kezdődik. A miénk a Gellért-legendában sajnos csak említett munkadallal és a hunmondával: nyugati krónika-írók vélhették testvér-utódlásnak, hogy a magyar „kalandozók” ugyanoly szteppei harcmodorral támadtak duna-tiszai szállásukról, mint régen a hunok (ez a vélekedés kerülhetett idealizálva hazai krónikáinkba. Ártalmatlan mítosz, ma az Attila és Csaba keresztnevek divatjában él.) Mózes első könyve teremtésmítosz és a zsidók eredetmondája, s azzal lesz az emberiség Szentírásává, hogy szövegét (eltérően például a közelségében keletkezett akkád Átrahaszisz eposz hasonló vízözön-történetétől) az egyisten-hittől elválaszthatatlan erkölcsi normarendszerrel kapcsolja össze.

A mítoszok ősi feljegyzésekben maradtak meg vagy később lejegyzett száj-hagyományban, mint a Kalevala. A nemzeti gondolat 18–19. századi éledése kallódó régi szövegek (Nibelungen ének, Igor ének, stb.) kiadásán kívül, ahol ilyenek nem voltak, a mítoszcsinálást is divatba hozta, főleg ha egy kis valóságmag köré lehetett építkezni. (Alighogy Sajnovics nyelvünk finnugor voltát bizonyította, hamar megjelent Dugonics „karjeli” Etelké-je és Perecsényi Nagy „esthonnyai” [észthoni] Szakadár-ja – ártalmatlan képzelgések.)

Hogy Erdélyben gyűlöletet szító román mítosz keletkezhetett, az a Szent István-i intelemről megfeledkező, viszálykodó hűbérurak bűnére vezethető vissza. Az Európa-szerte dúló beharcokban másutt is elkülönült egy harcos közösség (az oroszoknál a kozákság); ám nálunk az eredetileg határvédő székelységet az önös viszálykodók privilégiumokkal elkülönítették a magyarság törzstől s ennek az elkülönítésnek szerencsétlen jogi formát adtak: megkülönböztettek „magyar nemzetet” és „székely nemzetet” (holott a székelység mindmáig gyönyörű magyarnyelvűség őrzője!) – ugyanakkor, amikor a török elől Erdélybe menekülő s itt egyre népesebb és nemességet is szerző románság nem kapott ilyen közjogi státust; sőt amikor a Fejedelemség négy vallást ismert el, a románok népes görög-keleti felekezetét kihagyták a sorból. Érthető sértődés eredményeként, a román nyelv latinitásának valóságmagvából és eredetének máig megoldatlan kérdését felhasználva, született meg a dákó-román kontinuitás mítosza, melyből magyargyűlölő pogromok is eredtek már...

A Kárpát-medence másik magyargyűlölő mítoszánszülője és szítója az orosz cárok nyílt, majd Sztálinnak bolsevizmussal álcázott pánszlávizmusa: a „betolakodó” magyarok által szétdőlt (sosem létezett) szláv egység fantáziaképe Kollár *Slávy dcera* című eposzában.

Az ártalmas mítoszok következményein kívül magyar részről hatott egy baljós megfogalmazás: a „Nyelvében él a nemzet” jelszó, mely az ország nem magyar nyelvű lakosait éppen akkoriban rekesztette ki a „nemzet” koncepciójából, amikor az anyanyelvtől függetlenül tagozódó, rendi társadalom Szent István-i fogantatású hungarustudatát kellett volna átplántálni a születőfélben levő polgári társadalom nemzettudatává. Úgy, ahogyan a másik többnyelvű közép-európai országban a helvétus-tudatot. (Akkor kellett volna felvetni a „keleti Svájc” gondolatát! De ne legyünk igazságtalanok, ne tegyünk egyenlőségjelet az ötszáz éve független Svájc és a nyelvéért küzdő magyarság közé.)

Így készült elő a trianoni határ.

Azok a sérthetetlen határok

A Kárpát-medence természet alkotta földrajzi, és Szent István által soknyelvű, sokszokású nép közös hazájában realizált gazdasági egységét 1920. június 4-én szétszabdalták a trianoni békeszerződés szerinti határok. Elvi alapjuk a népek önrendelkezési joga volt, ám ennek legegyszerűbb módját, a népszavazást egyetlen város kivételével sehol sem alkalmazták. Nem kérdezték meg a szlovákokat és a ruszinokat, hogy a csehekkel vagy a magyarokkal kívánják-e együtt élni, az erdélyi románokat, a szerbeket és a horvátokat, hogy a Balkánt vagy Közép-Európát választják-e, a fiumei olaszokat, hogy egy nagy félsziget nagy kikötői közt egy kicsi vagy egy szárazföldi ország egyedüli kikötője akarnak-e lenni, Nyugat-Magyarország lakóit, hogy elégedetlenek-e a sok száz éves lajtai határral, s mindenek előtt a leválasztott részek több mint három millió magyarját, kívánják-e magyargyűlölettől fűtött kormányok uralma alá kerülni... A földrajzi-gazdasági egység szétdarabolása vízválasztó hegyláncok által kettévágott, huzamosan életképtelen autarkikiákat hozott létre. A nagyhatalmak e játékszereit könnyű volt beterelni a hitleri, majd sztálini karámba és nyomorba lökve, újabb gyűlölségeket szítani.

A Kárpát-medence minden népe megszenvedte Trianont.

E határokat egyaránt jóváhagyta a befolyási övezeteket megszabó Molotov-Ribbentrop paktum, a jaltai osztozkodás és a párizsi béke. 1975. augusztus 1-én pedig a helsinki értekezlet záróokmányát, melynek III. pontja szerint „a résztvevő államok kölcsönösen minden határukat valamint Európa minden államának határait sérthetetlennek tartják”, aláírásával szentesítette többek közt Honecker, Zsivkov, Gierak, Ceaușescu, Husák, Brezsnyev és Kádár...

S lám, a két német állam egyesülése eltörli a köztük húzott határt, szovjet köztársaságok függetlenségi törekvései megváltoztatni készülnek az Unió határát, és inganak a jugoszláv határok Koszovóban, Szlovéniában, Románia – már nem Ceaușescué – szemet vet Szovjet-Moldvára és a bolgár Dobrudzsára, nem is szólva arról, hogy megszegi a Záróokmány VII. pontjában előírt kisebbségvédelmet...

Mi magyarok vagyunk, megtartjuk, amit aláírtunk.

Majd ha Európánk integrálódik, akkor értelmüket veszítik a „sérthetetlen” határok és helyre fog állni a Kárpát-medence Szent István-i egysége. A tejjel-mézzel folyó Kánaán. Úgy legyen.

© Radó György

Budapest, 1990
A szerző kiadása

A nyomás készült az AGROBER Nyomdában
Példányszám 1000
AGROBER-1990-94

ISBN 963.400.322.2

462 100 255 5

5080-2

Ára 50 forint